

כח א מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכה י' מתנ'
לארין רמב' טו"ש' י"ד
סמן לר' עקיב' לו:
כח ב ג מ"י פ"ג מהל'
נדרים הלכה כ' מתנ'
לארין רמב' טו"ש' י"ד
סמן לר' עקיב' כח:
ג ד מ"י פ"ו מהל' ונחל'
ושמירת נפש הלכה י':

חוספות

אב"ה הב"א פקש הקמה
[הפסדה]: דחממס
לא משמע לוי למתנ'
יקימו יקיס ממנו הלכך
הקמה והפדה שום: רבי'
שבטין דהא. דלמך בפרק
שבותם הפקדון [שבותם
לוי: דלא הוי שבותם פקש
למחזיקי תמך חטאות עד
שיאמר שבותם לכל אחד
ואחד וכלא מ"י לא הוי שני
נדרים אלא שום דלמך
קונס לכל אחד ואחד: יודע
אני שיש נדרים אב"ה איני
יודע שיש פסדיון. כלומר
שכולל נכס דלמך ואחר
מכך [ונדע לו שכולל להפך]
יפר ולא אמרין הוי שום
זה כמה ימים דלא לא
הוי שמינה כיון שלא היה
יודע שכולל להפך: יודע
אני שיש פסדיון אב"ה
איני יודע שזה נדר נמנך
דלא אמר אב"ה יפר. דלא
קרינא ביה ביום שמעו
הואיל והיה יודע שיש
הפדה וחכמים אומרים יפר
הואיל וטעם נדר לא
היה שמינה: ב"א ראות
דברות סובא. אלא ר"מ
במסכתא אילן ולא נתר
ריטא דקרא דמשמעותיה
נכר ראה ולא כמותא
שאי אפשר לנאות ואפילו
הכי מרבה ליה דסוף סוף
אין רואה וגולה ואם
כן כרישא דמתניתין מ"י
אחרי מפר נ"י דאני יודע
שיש מפסדיון סוף סוף הרי
שמע ולא הפך הרי שמע
והחכמים קרינא ביה ומשני
התם מעניניה דקרא גבי
רואה כו'. השתא מפרש
טעמא דרבי יהודה וטעמא
דרבי הלוי:

פירוש הרא"ש

מתני' יודע אני שיש
נדרים כו'. הך משנה
פרשית לעיל בשלי
פ' [אלו נדרים] ונראה
המאורסה: ג' וישינו
ב"א ראות שיש סובא
יב"ר ר' יהודה ר"ס
אמר דברות סובא. אלא
אלמא ר"מ בטר ריטא
אילן ולא נתר ריטא
דקרא דמשמעותא דקרא
לא משמעותא סומא דפסטיה
דקרא משמע שבה תבירו
שכילי שלא ראה כלל דלא
לדך אחר ופסיה מרבה
אומא דסוף סוף אין רואה
א"כ רישא דמתני' נמי נ"י
שאיני יודע שיש מפסדיון
יפסטיה דקרא משמע שהריש
לוקים אכל ידע שהיה יכול להפך מ"מ נחיל בטר דסוף סוף שמע ולא הפך:

גב' הפר לתאנים אינו מופר עד שיפר אף לענבים. אינו מופר כל הנדר כדאמרין בהקמה דאם קיים מקצתו קיים כולו אי נמי אינו מופר כלל אפילו לתאנים וכמו שכתבתי במשנתנו: מה יקימו ממנו. דמשמע דבמקצתו דהיינו ממנו הוקם כולו דיקימו הכי משמע אף יפרנו נמי אע"ג דלא משמע הכי אפ"ה הא איתקוש: אבל חכמים אומרים מקיש הקמה להפדה מה הפדה מה שהפר מה דתנן הפר לתאנים אינו מופר כל הנדר קאמר אכל מה שהפר הופר דאי אינו מופר כלל מאי קאמרין רבנן מה הפדה מה שהפר הופר דמשמע דכ"ע מודו בהפדה ולא איתגריין להו לרבנן אלא לאקשווי הקמה להפדה דהא בהפדה גופה פליג תנא דמתניתין אלא ודאי לפי גרסא זו משמע דכולהו מודו מה שהפר הופר. אכל בתוספתא (פ"ו ה"ו) לא משמע הכי דמתני' התם נדרה מן התאנים וכן הענבים הפך לתאנים ולא הפך לענבים וחשכה אסורה בין בתאנים בין בענבים * אלמא אינו מופר כלל קאמר. לפיכך נראה גרסת קתא ספרים עיקר דגרסי הכי אכל חכמים אומרים מה הפדה מה שהפר ולא הופר אף הקמה מה שקיים לא קיים וכן גרסת הרב רבינו משה צר נחמן ז"ל בהלכותיו: אמר רבא ר"ש היא דאמר עד שיאמר שבויה לכל אחד ואחד. בפרק שבויה הפקדון היא דתנן התם (שבויה לו): הוי חמשה תובעין אותו ואמר שבויה שאין לך בידו ולא לך חייב על כל אחד ואחד ר"ש אומר עד שיאמר שבויה לכל אחד ואחד הכא נמי לא חשיבי ליה שני נדרים עד שתאמר שאני טועמת לכל אחד ואחד אכל אס אמרה קונס שאני טועמת לא תאנה ולא ענבה לר"ש נדר אחד הוי ולרבנן הוי לכו שני נדרים וכבר כתבתי למעלה בפ' פותחין נדף סו. ד"ה ולעין דקיי"ל כר"ש: ב"תני' יודע אני שיש נדרים. שמה שנדרה אשתי הוי נדר גמור אכל איני יודע שיש מפסדיון שהבעל מפר שום נדר לא של עיניו נפש ולא שנינו לבניה: יפר. לאחר מכן כשנודע לו שהבעל יכול להפר יפר מן אותו יום שיוודע לו דעד ההוא יומא לא קרינא ביה יום שמעו [נמנך לו]: יודע אני שיש מפסדיון. שיש מקצת נדרים שהבעל מפסדיון אותן: אכל איני יודע שזה נדר. שזה מאותן נדרים שהבעל מפר: ר"מ אומר לא יפר. איכא מ"ד דלא יפר כלל קאמר לא היום ולא אחר שהודיעוהו שהוא יכול להפר היום דלא מקרי יום שמעו שיהא מפר אלא כשהוא יודע שהוא יכול להפר ולאחר שהודיעוהו שהוא יכול להפר נמי לא יפר משום ידיעה קמייתא לגבי שלא יוכל להפר אחר מנאן יום שמעו מקרי וכבר עבר וכתב"י יפר ביום זה דסבירא להו דמקצת ידיעה ככל ידיעה אכל כל שעבר יומא שוב אינו מפר דיומא קמא יום שמעו מקרי לענין שיכול להפר בו ולענין שאינו יכול להפר מנאן ולהבא. ואיכא מ"ד דכי אמר ר"מ לא יפר דוקא ביום שלאחריו קאמר אכל בו ביום מפר בדיעה זו דס"ל דכיון שהוא יודע שיש נדרים ויש מפסדיון ידיעה גמורה מקריא אע"פ שאינו יודע שזה נדר ונדרים לא הוי ידע שזה נדר לא מקריא ידיעה: גב' ורמינא בלא ראות פרט לסובא. רבי מאיר אומר אחר יכול לראות: רבי מאיר אומר לרבות אה הסובא. דכיון דאית ליה מקצת ידיעה שמרגיש הוא כשכא זה אכלו אע"פ שאין לו ידיעה גמורה שאין יכול לכוין מקומו ממש כיון שאינו רואה אפ"ה הוי ככל ידיעה: ולפירושא קמא דפרישנא בתנתיין הכי פריך מדר"מ אדר"מ ומדריבי יהודה אדרבי יהודה דהכא אמר ר"מ בלא ראות לרבות אה הסובא אע"ג דלית ליה ידיעה שלימה דקסבר מקצת ידיעה ככל ידיעה ובמתני' מני דאניו יכול להפר בדיעה זו בו ביום אלא מקצת ידיעה לאו ככל ידיעה והכא אמר ר' יהודה בלא ראות פרט לסובא אלא מקצת ידיעה לאו ככל ידיעה ובמתניתין אמרי רבנן דהיינו ר' יהודה דהוא בר פלוגמיה דר"מ יפר בו ביום בלא ראות אפ"ה לא קשיא דסבירא לן דכל שאינו יודע שיש מפסדיון אפילו מקצת ידיעה לא הוי. ולפירושא קמא דפרישנא בתנתיין ר"מ דאמר לא יפר ביום שלאחריו קאמר ורבנן דפלגי עליה נמי ביום שלאחריו קאמר משום דמקצת ידיעה לאו ככל ידיעה דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא אדרבה

הפר לתאנים אינו מופר. קסבר הפרה במקצת לאו שמה הפרה עד שיפר אף לענבים: קונס תאנה זו שאני טועמת וענבה זו שאני טועמת הרי אלו שני נדרים. הואיל וחילקה טעימה ביניהם שאם קיים לענבים לא קיים לתאנים וחייב עליהן שני לארין: גב' אף יפרנו ממנו. ואם הפר למקצתו הפר כולו: ולר"ע רבי ישמעאל קמהדר גבי יפרנו מי כתיב יפר ממנו גבי הקמה איכא למדרש הכי דהא כתיב יקימו לשון יקיס ממנו (ה) דלא שויה רבנן למימר דהקמה עיקר: זו דברי ר' ישמעאל ור"ע. דתרווייהו מודו בהקמה אכל חכמים אומרים מקיש הקמה להפדה מה הפדה במקצת מה שהפר לא הופר דהא לא כתיב יפר ממנו אף הקמה מה שקיים לא קיים אע"ג דאיכא למידרש יקיס ממנו [דלא שויה רבנן למימר דהקמה עיקר]: אמר רבא. מתני' דקא משוי חילוק בין קונס לתאנים וענבים שאני טועמת להיכלא דלמרה קונס תאנה שאני טועמת וענבה שאני טועמת לחינה שני לארין משום הלשון ר"ש היא דאמר (שבויה דף לו:) היכלא דמבעוהו ה' בני אדם ואמר שבויה שאני חייב לא לך ולא לך שום נשבע לשקר אינו חייב בזה שבויה אלא קרבן אחד: עד שיאמר שבויה (סו) כל אחד ואחד. דלמך שבויה לא לך שבויה לא לך דחייב על כל אחד ואחד קרבן: ב"תני' יודע אני שיש נדרים. שאדם יכול לנדות: אכל איני יודע שיש מפסדיון. ששום אדם בעולם יכול להפר נדר ואחר כן נודע לו שהפדה מועלת: יפר לה. לאחר זמן כשנודע שיכול להפר דכיון דלא היה יודע שיכול להפר מעיקרא לא קרינא ביה ביום שמעו אלא השתא בלאותו יום שנודע לו שיכול להפר לה: יודע אני שיש מפסדיון. שהפדה מועלת לנדר אלא יודע אס נדר זה נדר גמור הוא ונמנע ולא הפך בו ביום: ר"מ אומר לא יפר. לאחר זמן כשנודע לו שנדר הוא ונריך הפרה דהואיל והוא ידע בטוי הפרה ולא הפך פושע הוא (ס"מ"מ) אי נדר הוא ספיר עניד דמפר אי לאו נדר הוא מאי איכפת ליה מאי דהפר ואיכא מקצת שמיעה ככל שמיעה: וחכמים אומרים יפר. הואיל ולא הוברר הדבר ור"ע דאיכא מקצת שמיעה אינה ככל שמיעה. חכמים דמתניתין היינו רבי יהודה: גב' ורמינא בלא ראות פרט לסובא. שהרג בשוגג שאינו גולה (ו) דאמר בלא ראות זה שהרגו לא ראהו דליתו ראהו לא היה הורגו מכלל דיש ספק בידו לראות ואינו רואה דליתו גולה (דאמר) [דקד"א] מקצת ידיעה לסובא בלא ראות דליבא מילא דרוב סומין מצנייט לקול הצרה מהיכן היא יולאה וזאתה קתא ידיעה ככלל ידיעה היא דקרא לא מיירי אלא היכא ידיעה דרוב צריה דהוא התם אלא דלא מיכוין למקטליה כדכתיב

קרבן אחד: עד שיאמר שבויה (סו) כל אחד ואחד. דלמך שבויה לא לך שבויה לא לך דחייב על כל אחד ואחד קרבן: ב"תני' יודע אני שיש נדרים. שאדם יכול לנדות: אכל איני יודע שיש מפסדיון. ששום אדם בעולם יכול להפר נדר ואחר כן נודע לו שהפדה מועלת: יפר לה. לאחר זמן כשנודע שיכול להפר דכיון דלא היה יודע שיכול להפר מעיקרא לא קרינא ביה ביום שמעו אלא השתא בלאותו יום שנודע לו שיכול להפר לה: יודע אני שיש מפסדיון. שהפדה מועלת לנדר אלא יודע אס נדר זה נדר גמור הוא ונמנע ולא הפך בו ביום: ר"מ אומר לא יפר. לאחר זמן כשנודע לו שנדר הוא ונריך הפרה דהואיל והוא ידע בטוי הפרה ולא הפך פושע הוא (ס"מ"מ) אי נדר הוא ספיר עניד דמפר אי לאו נדר הוא מאי איכפת ליה מאי דהפר ואיכא מקצת שמיעה ככל שמיעה: וחכמים אומרים יפר. הואיל ולא הוברר הדבר ור"ע דאיכא מקצת שמיעה אינה ככל שמיעה. חכמים דמתניתין היינו רבי יהודה: גב' ורמינא בלא ראות פרט לסובא. שהרג בשוגג שאינו גולה (ו) דאמר בלא ראות זה שהרגו לא ראהו דליתו ראהו לא היה הורגו מכלל דיש ספק בידו לראות ואינו רואה דליתו גולה (דאמר) [דקד"א] מקצת ידיעה לסובא בלא ראות דליבא מילא דרוב סומין מצנייט לקול הצרה מהיכן היא יולאה וזאתה קתא ידיעה ככלל ידיעה היא דקרא לא מיירי אלא היכא ידיעה דרוב צריה דהוא התם אלא דלא מיכוין למקטליה כדכתיב

(א) לעיל סו. וי"נ. (ב) לעיל עט. (ג) מכות ט. (ד) ע"כ ש"ך לעמוד הקדום. (ה) כ"ה מ"ט.

הגהות הב"ח
(א) ש"י ד"ה ולי' עיקר
וכי' יקיס ממנו הס"ד
ואח"כ מה"י' זו דברי רבי'
לא הופר כולו דהא לא
כתיב יפר ממנו אף הקמה
מה שקיים במקצת לא
קיים כולו אע"ג דאיכא
למידרש יקיס ממנו דלא
שוויה רבנן למימר דהקמה
עיקר כ"ל: (ב) ד"ה עד
שיאמר שבויה לכל אחד
ל"ל ויחית ש'ל נמנח:
(ג) ד"ה ורמינא וכו'
שאינו גולה ודכ"י קאמר
בלא ראות וכו' ספק
בדו' לראות פרט לסובא
דאינו רואה דליתו גולה
אלמא דאמר' דאיכא
מקצת ידיעה לנאות וכו'
קתא ידיעה ככל ידיעה:

גליון הש"ס
ב"תני' ד"ה אכל חכמים
אומרים. איכא וכו'. עין
בר"ן לעיל דף פ"ג ע"ב ד"ה
ור"ה לר"י:

מוסף רש"י
יודע אני שיש נדרים.
הרי שמע בלשון שנדרה
ולא הפך לה ואמר לאחר
מנאן יודע אני שיש נדר.
שאלה נדרת אסורה בזה
שנדרה: אבל איני יודע
שיש מפסדיון. דלפסד
בתנאן לך לא הפסד
לה. יפר. דכיון דלא היה
ידע שיש מפסדיון. מאי הוי
לית למעבד. נפשה כמי
שלא שמע [ועי' סו.].
יפר. ביום שמע יפר.
דמקצת ידיעה ככל ידיעה
[ראמיה בשו"ה]. אבל איני
יודע שזה נדר. השב
וארץ לנאות. ר' מאיר
אומר לא יפר. דכיון
ידע דנדרה ויש מפסדיון.
כשמיעה בעלמא דמי
ואיכתי ליה למפר מעיקרא.
וחכמים אומרים יפר.
עכשיו. דכיון דלא ידע
שמתנאן לך נדר לרין
הפדה. כמי שמע עכשיו
דמי ולא למתנאן [ועי'
סו.]. בלא ראות. משמע
שאר רואה בתקום אחר
וכאן היה בלא ראות [ועי'
סו.]. דמשמע כאן לא ראה
אכל רואה בתקום אחר.
פרט לקונס. שאני רואה
ביום מקום [מכות ס.].

בכ"י דעת. שאני
ידוע
אלו וקומה לו בר מחמד
הוא שאני יכול לראות אם
צבירי עמו לא ידלול
בר יחזיר חבר כשנשתנים
דקרה כמו במתחננים אשר
קירעו כלל ביום שמש
והסכים הוליו וצברו שאני
ידוע להפך: ואי אחרת
י"ו. אלא שנת מנה בזה
ראות לרבות את הקומה
ידועה הוא לרבינו יצחק
שנשתנה וזה שנתמנה
[הפך] ולפניהם זה לא
ברסנין מה שיש במתנה
ספרים והכל שנתמנה
דקרה שנתע אדמו"ר
לא ברסנין: האשר חס"י
י' נחושין כן במתנה.
ואע"פ דנראה הוא שנת
הוא י"ו אלא גורס דנראה
דמקן (לע"ד ל"ה) חן
נחושין: וינין: לא שנת
לדמך לא שנת שאל
ועומה לחן חס"י דלא
אלה המתנה שנת לכל דבר
היכל אם אמר לא ע"מ
שאין לנענץ רשות חס"י
לא קנה הענין אבל אמר
לא מה שחלטי שיש קני
יחזק בעל י"ו אדר חס"י
נחושין על מנת שאין לנענץ
רשות חס"י לא אמר (לה)
לדוע דאם היה ע"מ
נחושין שזמנה לא נעשו
אלה שחלטי קנאם
כל אלה כי אמר לא
מה שאל נחושין ועומה
נחושין דמחנה לא היא
למורה לא מתנין דאם
כדי ענינה ודמחנה
לגבי שמואל דמחנה
למחנה דמחנה כרבי חמיי
דרב קאי כוונתו הארכמי
בפ"ק קדושין ק"י ג'
דמחנה:

טפי מאין לצעליך רשות בהן וכי היכי דאין לצעליך רשות בהן
בלחוד לא מהני כי אמר להו למרוייהו נמי לא מהני דחלא מילתא
יניחו: ויזמנא אחר אפילו אמר מה שתרצי עשי לא קנס יסחון בעל:
שמואל לא פליג אדרב בפירושא דמתני' דמודה ליה ודאי דמתניין
אי אמר מה שתרצי עשי לא מהני
אלא דנינא הוא דפליג עליה דרב
מאן מתני' כרבי מאיר דאמר יד
אשה כיד בעלה וסבר לה כוומיה
ומשום הכי פסיק ואמר דאי אמר לה
מה שתרצי עשי קנס יסחון בעל
ושמואל ודאי מודה ליה דמתני' הכי
קמיני אלא דפליג עליה דנינא משום
דקנינא ליה דהלכתא כרבנן דלא
אמרין יד אשה כיד בעלה הילכך אי
אמר לה מה שתרצי עשי אי נמי ע"מ
שאין לצעליך רשות בהן בלחוד דכי
הדרי יניחו מהני: כמאן אולא האי
שמעטא דרב כר"מ. דאמר בפ"ק
דקידושין (דף כג:) גבי עבד כנעני
דיד עבד כיד רבו דמי ור"ה ליד
אשה דהו ידה כיד בעלה:
כיד משתפין במצוי. מצוי
שחירות פתוחות למוכו וכל אחת
ואחת חוקרת להוציא כלים ששכחו
במצוי דרך החצר עד שישתפיו כל
החירות במצוי: מניח את הכיס.
של יין שיהו הכל משותפין זו כדי
שיהא המצוי רשות א' לכולן: ה"ו

תורה אור השלם

1. ונדר אלקמה וגורשה
כל אשר אסרה על
נפשה יקום עליה:
במדבר ל'.

מוסף רש"י

כיצד משתפין במצוי.
לחיות כל התלמוד מילאין
למוכו ויטעלו ככלן ג' ויין
מניח. משל אם
יכלה (שורבין שם): את
החבית. שחין שחין
לשוק. דמס שחין כין
(ויסין דסד). רמזה להן
על ידי כר. ואומר להן
קבל חבית זו חבית כה לשם
כל בני מצוי (שורבין שם).

תוספות

במאן אולא הך שמעטא
דרב כר"מ. דאמר
פרק קמא דקידושין דיד
עבד כיד רבו דמי ומשעת
ליה לרבי (ירמיה) דהכי
נמי אמר גבי אשה ומתני'
ר"מ דמס שחין ר"מ:
ומניחו כיד משתפין
במצוי. פירוש שיש הכנה
חליות פתוחות למכו
ואסורות לטעול בתוכו
להוציא ולהכניס במצוי:
מניח חבית של יין. ומס
לס על ידי אשתו וכו'
כחלו הכה ידיו ואין
אסורין זה על זה: ואי
אמרת דאשה כיד בעלה
כר"מ. אשה שעת מניח
דר מאיר לא אמר אלא
בעל אלא לא נאשא
וקשה לרב: כיון דלחיות
אחרים מיד בעלה וכו'.
כיון דבעל עמנו מוסר
בסם ומסתכל עמנו מחלקי
וכו' כדאמר' במתנת
הבעל שאין הבעל אוכל
פירות: ואיכתיב רבינא לרב
אש. אמתי' דעירובין קאי
ולא קאי אהך סוגיא כלל:
ואלו שוכין. כלומר שחין
על דין וכו' ואשתו: בשם
ה' בית. בחצר. ואומר
ביתא על המצוי ותרין
הבעל לוחט ונאמנה
והיא קונה כדאמר כיון
דבעל יחיד לא נאמנה דוכא
לנפשה קניא לאחרת דכרי
מיירי מתניין דעירובין
וכרייתא דאכל לא על
יד אשתו כשאין לה בית
בחצר ואין זוכה לאחרת
דלא הו' אלו הבעל נותן
לנפשה: ונדר אלמנה וגו'.
קיימת מתניין אקרא כרז
אמרין ענייה שאלמנה:
אינו יכול להפך. דאמרין
דאולין בתר שעת נדרה ואי
היתה אלמנה ובעל אנו מיפר בקודמין:

כמאן אולא הא שמעטא דרב. דמתרין למתני' דיד אשה כיד בעלה:
כרבי מאיר. דאמר בעלמא דיד אשה כיד בעלה: ורמינהו כיד
משתפין כו'. במסכת עירובין וסתם מתני' ר' מאיר: אמר רבא
דא"ע דאמר רבי מאיר. בעלמא יד אשה כיד בעלה וכמי שנתן

למתני דמי: מודה רבי מאיר לענין
שיחוף דכיון דלוחט לאחרים הוא
מיד בעלה וכו'. כלומר כיון דבעל
דעמו הו' לוחט לאחרים על ידי
אשתו נמי ילא מיד בעלה ואין לו
רשות בהן כלום ואהכי מוכי להו
על ידה אכל בעלמא כגון דיהיב
מתנה לאשתו אימא לך דיד אשה
כיד בעלה: אלו שוכין. גבי שיחוף
מצוי קמיימי שמוכה משלו לכל בני
מצוי: על ידי בנו ובתו פגדולים.
שכבר ילאו מרשותו אכל לא על ידי
בנו ובתו הקטנים שזין כידו וכן לא
על ידי אשתו. אלמא לר"מ אפילו
על ידי שיחוף יד אשה כיד בעלה
דמיא: אלא אמר רב אשי מסינין.
דלעיל דקאמר דיכול לוחט לכל
בני מצוי על ידי אשתו: כשיש לה
חצר באותו מצוי. לאותה אשה שאין
חצרה וקוקה לבעלה דמנו דוכא
לנפשה להאז חצר וכו' נמי לאחרת
את השיחוף: מתני' ונדר אלמנה
וגרשה כיד. דכאז ענין אמר
קרא שזכר אלמנה וגרשה יקום
עליה (כ): אמרה הריני נוירה לאחר שלשים יום. ובשעה שנדרה היתה
אלמנה או גרשה: אע"פ שנים בזהו ל' יום. קודם שיחול הנדר עליה
ואיכא למימר הואיל ולא חל הנדר עליה יפר לה בעל אפי' הכי אין יכול
להפך דבתר אמירה אולין והו' להו קודמין ואין הבעל מפר בקודמין:
נדרה

עליה (כ): אמרה הריני נוירה לאחר שלשים יום. ובשעה שנדרה היתה
אלמנה או גרשה: אע"פ שנים בזהו ל' יום. קודם שיחול הנדר עליה
ואיכא למימר הואיל ולא חל הנדר עליה יפר לה בעל אפי' הכי אין יכול
להפך דבתר אמירה אולין והו' להו קודמין ואין הבעל מפר בקודמין:
נדרה
הוא דבעל שנתן מתנה לאשתו קנתה ואין הבעל אוכל פירות כדאמרין
ה"נ כיון דבעל מ"מ הא קמפיין ליה מרשותיה אע"פ שאינו
צעיר: לאו לאותו כי אשי. לאו לאותו כי אשי. לאו לאותו כי אשי. לאו לאותו כי אשי.
כד בעלה: דכיון דאשתו
לאחרים הוא מיד בעלה
וכי. דכיון דבעל נופח
מוכה לס ומסתכל במנה
שוכה כדאמרין במתנה
שבעל נותן לאשתו קנתה
ואין הבעל אוכל פירות:
איכתיב רבינא א"ר אשי.
אמתי' דעירובין שריך
ולא קאי אמתיה דהא:
מתניין בשיש לה חצר
באותו מצוי. ואמרת על
גבי המצוי ותרין בעל
לוחט גם לאשה אכל מתני'
דעירובין מיירי כשאין לה
חצר הילכך אין לה ל' נוסח
לאחרים: ברנ' אינו יכול
אפי' אע"פ שהנדר חל
כשהיא תחמי דבתר שעת
הנדר אולין וכן בפוסק:
(ח נדרה כי ביום כי'
והחזירה כי ביום: ואיכ'
שעת את ביום אינו יכול
להפך כיון שאלה לרשות
עממה בין נדרה להפך
דאין הבעל מפר בקודמין
דיא הכי דפרש גאסה
היושבת תחת בעלה ונדרה
וגרשה בעלה והחזירה
ואיכ' שעת אע"פ דהנדר
היה בבית אשה אינו
מפר כיון דהפסקו גירושין
מנעק נדרה זו ציוס
משמע דאחרי בלרשה ואין
האז ואסורות מפיקין ואי
גירושין כהקמה דמו ואי
גירושין לא כהקמה דמו
מוקד לה לעיל כשפסק:

(א) וקדושין (כג:).
(ב) עירובין עג: ענין: גיטין
(ד: א) (כ"מ ט:).
(ד) [ש"ך לע"ל]. (ט) ז"ל
לרבא וכו' דללא רבא,
(ו) פ"ו מהלכות נדרים הלכה
(י"ו). (ז) [ש"ך לע"ל]. (ח)
(ח) ש"ך לך שפסק.

הנהגות רב"ח

(א) רש"י ד"ה ונדר וכו'
יקום עליה דכיון דאין
לה בעל מי יפר לה
אלא דאמרה הריני נוירה
לכל הרב"ח.

פירוש הרא"ש

במאן אולא שמעטא
דרב כר"מ. דאמר
פרק קמא דקידושין דיד
עבד כיד רבו דמי ומשעת
ליה לרבי (ירמיה) דהכי
נמי אמר גבי אשה ומתני'
ר"מ דמס שחין ר"מ:
ומניחו כיד משתפין
במצוי. פירוש שיש הכנה
חליות פתוחות למכו
ואסורות לטעול בתוכו
להוציא ולהכניס במצוי:
מניח חבית של יין. ומס
לס על ידי אשתו וכו'
כחלו הכה ידיו ואין
אסורין זה על זה: ואי
אמרת דאשה כיד בעלה
כר"מ. אשה שעת מניח
דר מאיר לא אמר אלא
בעל אלא לא נאשא
וקשה לרב: כיון דלחיות
אחרים מיד בעלה וכו'.
כיון דבעל עמנו מוסר
בסם ומסתכל עמנו מחלקי
וכו' כדאמר' במתנת
הבעל שאין הבעל אוכל
פירות: ואיכתיב רבינא לרב
אש. אמתי' דעירובין קאי
ולא קאי אהך סוגיא כלל:
ואלו שוכין. כלומר שחין
על דין וכו' ואשתו: בשם
ה' בית. בחצר. ואומר
ביתא על המצוי ותרין
הבעל לוחט ונאמנה
והיא קונה כדאמר כיון
דבעל יחיד לא נאמנה דוכא
לנפשה קניא לאחרת דכרי
מיירי מתניין דעירובין
וכרייתא דאכל לא על
יד אשתו כשאין לה בית
בחצר ואין זוכה לאחרת
דלא הו' אלו הבעל נותן
לנפשה: ונדר אלמנה וגו'.
קיימת מתניין אקרא כרז
אמרין ענייה שאלמנה:
אינו יכול להפך. דאמרין
דאולין בתר שעת נדרה ואי
היתה אלמנה ובעל אנו מיפר בקודמין:

